

[Gustav Pedersen.]

gælde for Principalerne, saaledes at der heller ikke kunde træffes Aftaler, der var ringere for Principalerne end Lovens Bestemmelser. Det vil imidlertid ikke være praktisk muligt. Man kan ikke forbyde en Arbejdsgiver, der ønsker en særlig dygtig Funktionær og maaske faar den paagældende til at forlade en fast og sikker Plads, at give en længere Opsigelsesfrist end Prøve-maanedernes Opsigelsesfrist allerede fra Starten for at faa ham til at tiltræde en mere betroet Stilling. Man kan heller ikke — det vilde i hvert Fald være fuldkommen urimeligt, om man vilde —, forbyde en en Arbejdsgiver, der har Raad til det og Vilje til det, at give en Funktionær en gunstige Sygelønsordning end den, der er foreslaaet i Lovforslaget.

Jeg vil ogsaa mene, at det af denne Paragraf fremgaar, at der efter 1. November ikke kan være Forhold, der i nogen Maade stiller Funktionærerne ugunstigere end Lovens Bestemmelser, uanset hvad der tidligere har været aftalt i Kontrakter eller kollektive Aftaler.

Saadan som Ændringsforslaget er udarbejdet, og med den Form, Loven herefter faar, skulde det give en Del retslige og ansættelsesmæssige Forbedringer for Funktionærerne. Men jeg vil gerne have Lov til at understrege, at selv de mest ideelle Retsforhold for Funktionærerne kan ikke medføre, at det sociale Problem for Funktionærerne hermed er bragt i Orden. Det kan være overordentligt tiltalende, at man er beskyttet mod en alt for hurtig Opsigelse, det kan være af overordentlig stor Værdi, at man er sikret sin Løn under en forholdsvis lang Sygdomsperiode, men det betyder jo ikke, at man kan se bort fra, at der for at eksistere kræves et rimeligt Eksistensminimum. Da dette Spørgsmaal jo ikke kan behandles af Lovgivningen, bliver der udover det, der sikres Funktionærerne igennem Lovgivningen paa dette Felt, tilbage Hovedspørgsmaalet, som nødvendigvis ogsaa for denne Gruppe af Samfundsborgere maa være dette, at faa en rimelig Betaling for deres Arbejde. Denne Del af Funktionærspørgsmaalets Løsning maa selvsagt lægges ud i Funktionærernes og Erhvervenes Organisationer, og jeg vil udtale Haabet om, at man paa Basis af Organisationsretten vil gaa ind i dette Arbejde med Vilje til at fjerne det samfundsmæssige Konfliktstof, der ellers opfohes inden for dette store Samfundsomraade.

Jeg tror, at det for alle Parter, ogsaa for Samfundet, vilde være af overordentlig

stor Værdi, om Erhvervsorganisationernes Ledere vilde anerkende dette Forhold i Stedet for, som det ofte har været Tilfældet, at søge med alle til Raadighed staaende Midler at anvende en tilfældig Magtoverlegenhed til at undgaa denne Forhandlingsret, som jo er anerkendt under alle Forhold i Samfundet.

Jeg vil saa gerne til sidst gøre en ganske kort Bemærkning i Anledning af visse Ønsker, der har været fremsat fra Erhvervsorganisationernes Side om Udsættelse af Sagen, Ønsker, der er blevet støttet gennem en meget kraftig Artikel i Dagbladet „Børsen“, der jo repræsenterer en ikke ringe Del af de Principaler, der falder ind under denne Lovs Arbejdsomraade. Man motiverer fra „Børsen“s Side dette Krav med, at det er en hovedkuldts Gennemførelse af Loven. Jeg vil dertil gerne sige, at det oprindelige Lovforslag blev fremsat i Maj Maaned 1937, altsaa for omtrent et Aar siden. Det blev, da Sagen var til første Behandling her i Tinget, understreget, at hvis der skulde være Mulighed for at komme igennem med en Lov paa dette Felt, maatte der i hvert Fald være Garanti for, at Funktionærloven blev en Beskyttelseslov og ikke en Stavnsbaandslov. Altsaa kunde man ikke være uvidende om, at hvis denne Lov skulde gennemføres, maatte Principalernes Opsigelsesvarsel gøres længere end Funktionærernes. De andre Bestemmelser i Ændringsforslaget er i Virkeligheden kun en Manifestering eller en Udvidelse af hidtil gældende Retscoutume. Det er altsaa ikke, som man vil give det Udseende af, en Lov, der gennemfører en hel Række nye Principper, som Erhvervs-livets Folk ikke har været i Stand til at behandle inden for deres Rammer og gøre deres Opfattelse gældende om.

Der er i og for sig Grund til at være forbavset over, at netop Bladet „Børsen“ angriber Lovens Gennemførelse i Aar. Vi maa jo nemlig huske, at dette Blad igennem en lang Aarrække er gaaet ind for de Principper, som ligger i Loven, at Funktionærerne skal have en længere Opsigelsesfrist, at de skal være sikret Løn under Sygdom, og forskellige andre Goder, som Industriens Lønarbejdere normalt ikke har. Naar saa de Principper gennemføres, er det urimeligt, at Bladet sætter saa stærk en Modaktion i Gang, som Tilfældet er, blot fordi der ikke samtidig sættes Grænser for Funktionærernes Adgang til gennem deres Organisationer ogsaa at varetage deres rent lønmæssige Interesse. Der er derfor ingen Grund hverken for Organisationslederne eller for de Blade, der i denne Sag støtter dem, til at